

СВІТЛИЦЯ

1. Скі-ль-ки се-бе па-м'я-та-ю-чи
В ти-ші сві-тлі-ці у-ро-чін

Зав-ше сві-тлі-ці ме-ні
Сер-це чин-та-ло ди-ти

Ва-на в за-ду-мі роз-ма-ю-че
Ді-рі Шев-чен-ко-ві о-че

руш-ні-ки на спі-ні.
зо-ло-те ви-шит-тя.

руш-ні-ки на спі-ні.
зо-ло-те ви-шит-тя.

Приспів:

Ма-мо, Ва-ші ді-ти, як пті-ці,
Ма-мо, Врід-ні спі-ни світ-лі-ці

В да-лях За бри-ні-лі криль-ми.
Сю-ро Знов по-схо-ди-мося // ми. // ми

Вічна дитяча спокусо - Двері прочиниш, а там - Може далеко від дому Крила зів'януть мої,
Білим недільним обрусом Сяє світлиця сватам. (2) Згасне зоря, а по тому, змовкнуть навік солов'ї. (2)
Скільки себе пам'ятаю Білим обрусом цвіла. Сину, зятям собі, сину Де б ти у світі не був
В нашій світлиці, я знаю, Завше неділя була. (2) Кожен світлицю покинув, але ніхто не забув. (2)